

Wie zet de volgende stap?

door Remon Brink

Maandagochtend is altijd een spannend moment om mijn mail te openen. Ouders hebben weekend gehad en het resultaat van deze vrije tijd is terug te vinden in mijn mailbox. Van de klachtenmails van vandaag blijft een zin in mijn hoofd hangen. Een ouder schrijft naar aanleiding van een onvoldoende bij wiskunde: 'Een docent moet kunnen omgaan met diversiteit en beantwoorden aan de onderwijsbehoeften van alle leerlingen. Als dat niet mogelijk is, verwacht ik ook een extra inspanning van de school.'

Toen ik twaalf jaar geleden startte als docent ontving ik geen mails van deze strekking. Toen was het oude onderwijssysteem met zijn industriële karakter dat vanaf 1806 bij wet gestimuleerd werd nog steeds het uitgangspunt. Klassikaal onderwijs, ingedeeld in jaargroepen, waar duidelijke normen waren waar iedereen aan moest voldoen. Een systeem waarbij we leerlingen opleidden tot werknemers die allemaal eenzelfde handeling minutieus en herhalend uit konden voeren.

Nu komt er van alle kanten (ouders, overheid, werkgevers) de roep om diversiteit en talentontwikkeling. Of je het nu een kennismaatschappij noemt, of netwerksamenleving, duidelijk is in ieder geval dat we in ons werk, in onze relaties en in onze omgeving anders zijn gaan functioneren. De maatschappij is individueel geworden en ieders persoonlijke uitmuntendheid staat centraal. Er wordt van onze jeugd gevraagd dat ze kunnen creëren en innoveren. Leerlingen moeten dus worden opgeleid tot flexibele, zelfstandige denkers.

Docenten hebben deze ontwikkeling aan den lijve ondervonden en zijn via allerlei scholingstrajecten op het gebied van activerend leren, 21ste eeuwse vaardigheden, differentiëren in de klas en meer recent gepersonaliseerd leren, klaargestoomd voor deze nieuwe invulling van onderwijs.

'Een systeem waarbij gemiddelden niet de norm zijn en zomervakanties niet het eindpunt'

Docenten die deze invulling met enthousiasme omarmen lopen in de praktijk soms tegen een star en verouderd onderwijssysteem aan dat nog gedomineerd wordt door gemiddelden, overgangsnormen en uniforme methodes. Hierdoor is het voor docenten vaak moeilijk om te laten zien welke vaardigheden ze allemaal in huis hebben. Docenten hebben behoefte aan goede remediërende methodes die leerlingen laten werken op hun eigen niveau. Waarbij leerlingen gekoppeld worden aan andere leerlingen om samen mee te leren. Waarbij gemiddelden niet de norm zijn en zomervakanties niet het eindpunt. Pas dan kunnen wij voorkomen dat leerlingen ploeteren in bijlesklassen en ouders honderden euro's uitgeven aan het huiswerkinstituut met de nodige frustraties van dien.

Het is nu de beurt aan de methodemakers, overheid en schooldirecties om de volgende stap te zetten: een nieuw onderwijssysteem waar gepersonaliseerd leren echt kan floreren. Kom maar op. De docenten zijn er klaar voor!

► **Remon Brink is dagvoorzitter van het docentencongres van Leerling 2020 bij elkaar houden op 9 maart. Hij is afdelingsleider A/H onderbouw aan het Corlaer College.**